

La història es repeteix

Ens trobem en plena revolució digital. El món avança en aquests moments més en un any del que ho ha fet en mil·lennis, segles o dècades, si ens situem en aquesta era. Pareix que molts dels esquemes que hem utilitzat de comportament social no serveixen si volem ser viables com a espècie. Tanmateix, és sorprenent com alguns, pel seu interès propi, continuen estimulants els instints més primaris de l'ésser humà, que no condueixen més que al fracàs.

Sóc un apassionat de l'ésser humà. Qui em coneix sap de la meua moderació, de les meues conviccions religioses i de la meua obsessió per treballar cada dia per la convivència, que és el bé més preuat per a viure en societat.

En un món hipercomunicat, la responsabilitat col·lectiva a l'hora d'educar és la major de tota la nostra evolució. Hui, tot es veu, tot es pot saber i aquells que hem decidit dedicar un temps a la noble causa de la gestió de la casa comú –“la política”- tenim una responsabilitat superior. Els ciutadans han votat diverses vegades en molt poc de temps. Podrien haver optat per concentrar el vot en un únic partit per a governar Espanya, però no. La intel·ligència social, en la qual crec fermament, ha exigit diàleg. Els ciutadans són conscients de la complexitat cada vegada major del món en el qual vivim, sobretot per la rapidesa dels canvis als quals ens hem d'adaptar. Saben que ningú té una vareta màgica i, per això, han decidit obligar als qui ens representen a posar-se d'acord, doncs no hi ha solucions fàcils a problemes complexos.

I de nou, com en la història més recent, la dreta espanyola, cegada per l'odi, la rancúnia, el revengisme, les ànsies de poder, no ha entès el missatge. La bronca, els insults, les faltes de respecte viscudes aquests dies contra el president, Pedro Sánchez, desqualifiquen qualsevol argument i constitueixen el pitjor dels exemples per a la societat.

Tan legítims són 167 vots com 165 en el Parlament i qui és investit president amb 167 vots ho és en majúscules.

En 2011, a Vila-real, 13 vots legítims en el Ple municipal em van investir alcalde. Vaig haver de viure el mateix i dels mateixos: alcalde il·legítim, coalició d'interessos de perdedors, ruïna, apocalipsi...

En 2015, a la Comunitat Valenciana, 50 vots legítims de diputats en les Corts van investir president Ximo Puig. De nou, el mateix dels mateixos: president il·legítim, coalició de perdedors, ruïna, apocalipsi.

Al final, més estabilitat i les coses van millor.

La història es repeteix i hem viscut aquests dies el mateix dels mateixos “arguments ad hominem” (desqualificació personal), que és el pitjor dels exemples i que demostra la falta d'arguments i de projecte. Com va dir Gandhi, “si permetes que una ofensa et faça mal, aleshores te'n farà; però si no ho permetes, l'ofensa tornarà al lloc d'on va eixir”. Que així siga.